

2. Цивільний кодекс України: Науково-практичний коментар в 2 ч. Ч. 1 / За заг. ред. Я. М. Шевченко. – К.: Концерн «видавничий Дім «Ін Юре», 2004. – 704 с.

УДК 368:61(477) (043.2)

Курінна А. В., студентка магістратури,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна
Науковий керівник: Вишновецька С. В., д.ю.н., доцент

МЕДИЧНЕ СТРАХУВАННЯ В УКРАЇНІ: СУЧАСНИЙ СТАН ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ

Медичне страхування – це одна з форм особистого страхування, яка гарантує надання громадянам медичної допомоги у випадку настання страхового випадку за рахунок нагромаджених фондів.

На думку О. О. Вороніної, медичне страхування – це надання громадянам гарантованого права на отримання необхідної медичної допомоги за рахунок накопичених коштів [1, с.735].

Т. І. Стецюк розглядає медичне страхування як систему економічних відносин між учасниками створення грошових фондів, призначених для забезпечення страхового захисту майнових інтересів громадян, пов'язаних із втратою здоров'я [2, с. 9].

В Україні, як відомо, триває реформа медичної ланки, однією з частин якої є також запровадження страхової медицини. У 2020 році в Україні обіцяє з'явитися державна програма медичних гарантій, яка покриватиме усі рівні медичних послуг, включаючи стаціонарні. З 2020 року має розпочатися активний розвиток страхової медицини. Проте, нині ситуація з медичним страхуванням в Україні виглядає дещо інакше: відповідно до статистики кількість застрахованих осіб складає менше 10% всього населення країни, більшу частку якого складає корпоративне медичне страхування.

Взагалі виділяють два види медичного страхування: обов'язкове та добровільне.

В Україні система обов'язкового страхування перебуває тільки на початку становлення. На початку жовтня 2018 року до Верховної Ради України було внесено проект Закону № 9163 «Про фінансування охорони здоров'я та загальнообов'язкове страхування» [3].

Як вказано в законопроекті, метою загальнообов'язкового медичного страхування є: 1) встановлення гарантій для захисту прав громадян на отримання безоплатної медичної допомоги на засадах соціальної рівності та доступності незалежно від статі, віку, стану здоров'я за рахунок коштів загальнообов'язкового медичного страхування; 2) забезпечення рівних

прав громадян на одержання безоплатної медичної допомоги належного обсягу та якості; 3) створення умов для розвитку ринкових відносин в системі охорони здоров'я; 4) підвищення якості надання медичної допомоги, сприяння ефективному розвитку системи охорони здоров'я та створення умов для її належного використання.

Відповідно до ст. 4 Законопроекту безоплатні медичні послуги надаються:

- громадянам України, особам без громадянства та іноземним громадянам;

- застрахованим за договорами загальнообов'язкового медичного страхування.

Чіткої моделі, за якою буде працювати обов'язкове медичне страхування, поки немає. Передбачається, що спеціальна Служба з тарифів установить певні розцінки на базові медичні послуги, які мають бути однаковими для всіх лікувальних закладів. Послуги, які ввійдуть до переліку медичного страхування, будуть повністю оплачуватися державою для пенсіонерів, дітей і безробітних та роботодавцями – для офіційно працевлаштованих громадян. Послуги, які не ввійдуть до цього списку, громадяни повинні будуть оплачувати самостійно.

Однак такий підхід має певні ризики. По-перше, у випадку, якщо роботодавцю доведеться сплачувати додатково внески в державний фонд страхування, це збільшить податкове навантаження, і, як наслідок, відхід бізнесу в тінь. По-друге, державного бюджету не вистачить на повне забезпечення громадян медичними послугами, оскільки нині медична галузь недофінансовується майже на половину.

Законопроектом передбачається створення Резервного Фонду загальнообов'язкового медичного страхування. Всі кошти, отримані від страхових внесків, зберігатимуться на спеціальних рахунках Національного банку України, а цільове призначення коштів і всі страхові виплати будуть контролюватися Національним медичним страховим агентством. Такі нововведення та контроль насторожують страховиків, оскільки 94% внеску страховик повинен направляти до свого резервного фонду, саме з нього компанія оплачуватиме лікування клієнтів, 5% залишається за організацією, включаючи прибуток та витрати, 1% перераховується до державного Резервного Фонду.

Наразі в Україні функціонує добровільне медичне страхування (ДМС). Страховики пропонують ДМС, переважно, трудовим колективам, тобто роботодавець може оформити його для своїх працівників. 90% особистого страхування в Україні знаходиться в корпоративному сегменті.

Підводячи підсумки, можна зазначити, що в Україні поступово формується перспективна система медичного страхування, проте вона потребує суттєвого вдосконалення та розвитку, необхідно забезпечити конкурентне середовище на ринку медичних послуг та сформувати

оптимальну модель поєднання обов'язкового та добровільного медичного страхування.

Література

1. Вороніна О. О. Наукові підходи до визначення сутності медичного страхування / О. О. Вороніна // Миколаївський національний університет імені В.О. Сухомлинського. – 2015. – № 8. – С. 733–737.

2. Стецюк Т. І. Медичне страхування та його роль у забезпеченні соціального захисту громадян: автореф. дис. ... канд. економіч. наук: спец.08.00.08 «Гроші, фінанси і кредит» / Т. І. Стецюк. – Київ, 2009. – 18 с.

3. Про фінансування охорони здоров'я та загальнообов'язкове медичне страхування в Україні: Проект Закону від 04.10.2018 р. № 9163 – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=64744

УДК 343.9 (043.2)

Леонов Б. Д., д.ю.н., с.н.с.,

Квасюк В. В., аспірант,

Національна академія Служби безпеки України, м. Київ, Україна

БІОТЕРОРИЗМ ЯК СУСПІЛЬНО НЕБЕЗПЕЧНИЙ ФЕНОМЕН

Серед науковців немає єдиної точки зору щодо поняття «біотероризм». Сьогодні існує кілька точок зору на це поняття.

Одні автори вважають, що біотероризм представляє собою застосування біологічної зброї з терористичною метою шляхом поширення епідемій та епізоотій (масових захворювань людей або тварин) [1].

Інша група дослідників висловлює думку, що біологічний тероризм є різновидом міжнародного тероризму і відноситься до міжнародних злочинів, об'єктами яких виступають мир і безпеку людства [2].

На думку американських дослідників, біотероризмом – це особлива форма тероризму, пов'язана з умисним екологічним викидом патогенів (вірусів, бактерій, паразитів, грибів, токсинів), які викликають хворобу чи смерть людей, тварин чи рослин. Поширення відбуваються шляхом вивільнення аерозолів як доповнення до вибухових речовин або шляхом отруєння продуктів чи водних ресурсів [3].

Відповідно до ст. 1 Закону України «Про боротьбу з тероризмом» під технологічним тероризмом слід розуміти злочини, що вчиняються з терористичною метою із застосуванням ядерної, хімічної, бактеріологічної (біологічної) та іншої зброї масового ураження [4]. Одним з різновидів технологічного тероризму є біотероризм (БТ), для якого характерним є використання біологічної та токсинної зброї з терористичною метою